

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת אָמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כַּרְךְ י"ח - חֻלְקֵי י"ג

קוֹנְטֵרְס 523

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵי"א לִפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ובימינא יפקון, (דף נד.) בגין דצדיק ח"י עלמין איהו עני דאתקשר
בימינא, דאיהו פסח, כגוונא דישׂראל דאתמר בהון (יחזקאל טו ז) ואת
ערום וער׳ה, והאי יונה איהי יונה דתיבת נח.

[באור: ובימינא יפקון – שיצאו בחסד וברחמים בזכות הצדיק שמשים
עצמו כעני כמו שאמרו חז"ל בברכות (דף יא:): אמר רב יהודה אמר רב בכל יום
ויום בת קול יוצאת מהר חורב ואומרת כל העולם כלו נזונין בשביל חנינא
בני וחנינא בני די לו בקב חרובין מערב שבת לערב שבת, וכמו בפסח שדלג
השם על מצב ישׂראל וגאלם, כך יגאלנו בגאלה האחרונה אפלו שאין לנו
זכות, על ידי שנתדבק בצדיק שיש לו כח להגן ולהיות תבת נח של ישׂראל,
הוא הרשב"י הקדוש שהבטיח (ספח דף מה:): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה
משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטר את כל העולם כלו מן הדין מיום
שנבראתי עד עתה, וכו', כן נזכה לגאלה ברחמים במהרה בימינו אמן].

– פַּרְק ב –

כ"ק מַרְז אַדְמו"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א
מֵתוּךְ דְּרִשָּׁה לְסְלִיחוֹת תַּשְׁס"ט

א) כ"ק מַרְז אַדְמו"ר מְהַאֲלָמִין שְׁלִיט"א, מֵתוּךְ דְּרִשָּׁה לְסְלִיחוֹת
תַּשְׁס"ט

יהודים הסכיתו ושמעו, "היום אם בקולו תשמעו": כך אמר הנשיח
לרבי יהושע בן לוי (סנהדרין דף נח.). זכה דורנו להשתוקקות מחדשת לתורת
הנסתר ולצמאון אלקי להודה וזיוה המבשרים את פעמי הגאלה, כמו
שפנתוב בזהר: "ובגין דעתידין ישׂראל למטעם מאילני דחיי דאיהו האי ספר

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הזהר, יפקון מן גלותא ברחמי", ובתקונים (דף מ') איתא: ובדרא בתראי בסוף יומיא, בגינייה וקראתם דרור בארץ וכו'. ובההר הקדוש פרכת נשא (דף קכ"ד): "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר כו' יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

באור הדברים: בזכות החבור שלך, שהוא ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח! ואף משמים הסכימו לך! בספר תקוני הזהר מבאר, שבשעה שאליהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבראי קדישא שעמו, ולמד עמם סתרי תורה בענין תקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם: כמה רב כחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם, ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון: 'וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינייה, ויקראתם דרור בארץ'.

באור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "יקראתם דרור בארץ" - המרמוז על הגאולה השלמה. וכתב בספר הקנה על הפסוק "ושבתם וראיתם כו', לאשר לא עבדו", כי מי שעוסק דוקא בנגלה ולא בזהר הקדוש נקרא לא עבדו. גם אינו נקרא תלמיד חכם, רק בשם תלמיד, כי שם חכם אינו רק על חכמה הפנימית יעין שם... (פמובא מהמגיד מקאזניץ)

ובספר כסא מלך כתב: וכיון שידעת כמה גדולה מעלת לימוד חכמת האמת כו'... ינדע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי לימוד הזהר גם בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש

א) וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזהר אין שום הגבלה כי רבו מדרש, והיה החפץ חיים מעורר לכלם שילמדו כל שבת את הזהר של אתה פרושה ואפלו בחבורים. (רבי יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בבני יוסף).

וכן רבנו מרן החזון איש זצ"ל הורה לשואליו ללמוד זהר בספר מוסר ואף למד בעצמו עם בן אחותו, הגאון רבי שמריהו גריינמן זצ"ל. ובספר מעשה איש, (עבודות על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל): שאמר, לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

רבי אלעזר פתח (ואמר), (ירמיה ב) כה אמר יי' זכרתי לך חסד געורייך וגו'. האי קרא על פנסת ישראל אתמר, בשעתא דהות אזלא במדברא עמהון דישראל. זכרתי לך חסד: דא עננא דאהרן, דנטלא בחמש אתרנין, דאתקשרו עלך, ונהירו עלך. אהבת כלולותיך, דאשתכללו לך, (ס"א וכלהו אשתכללו בך) ואעטרו לך, ואתקיננו לך ככלה דתעדי תכשיטהא. וכל פך למה. בגין לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

רבי אלעזר פתח, כה אמר ה' זכרתי לך חסד געורייך וגו'. הפסוק הזה נאמר על פנסת ישראל בשעה שהיתה הולכת במדבר עם ישראל. זכרתי לך חסד - זהו עננו של אהרן שנוסע עם חמשה אחרים שנקשרו עליך ומאירים עליך. אהבת כלולותיך - שנתקנו לך (וכלם נתקנו בך) ועטרו אותך, והתקיננו אותך כמו כלה שעונדת את תכשיטיה. וכל פך למה? בשביל לכתך אחרי במדבר בארץ לא זרועה.

הא חזי, בשעתא דבר נש יתיב במדורא דא, צלא דמהימנותא, שכנינתא פרסא גדפהא עליה מלעילא, ואברהם וחמשה צדיקייא אתרנין שויין מדוריהון עמיה. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקייא, ודוד מלכא, שויין מדוריהון עמיה. הךא הוא דכתיב, בפסות תשבו שבעת ימים. שבעת ימים פתיב, ולא בשבעת ימים. פגוונא דא כתיב, (שמות לא) פי ששת ימים עשה יי' את השמים וגו'. ובעי בר נש למחדי בכל יומא ויומא, באנפין נהירין, באושפיזין אלין דשריין עמיה.

בא ראה, בשעה שאדם יושב במדור הזה, צל האמונה, השכינה פורסת את כנפיה עליו מלמעלה, ואברהם וחמשה צדיקים אחרים שמים את מדורם עמו. אמר רבי אבא, אברהם וחמשה צדיקים ודוד המלך שמים מדוריהם עמו. זהו שכתוב, בפסות תשבו שבעת ימים. שבעת ימים כתוב, ולא בשבעת ימים. כמו זה כתוב (שמות לא) פי ששת ימים עשה ה' את השמים וגו'. וצריך אדם לשמח בכל יום ויום בפנים מאירות באורחים הללו ששורים עמו.

ואמר רבי אבא, פתוב בפסות תשבו שבעת ימים, ואחר כך ישובו בפסות. בקדמיתא תשבו, ולבתר ישובו בפסות. קדמא לאושפיזי. תננינא, לבני עלמא. קדמא לאושפיזי, פי הא דרב המנונא סבא, פד הוה עייל לסופה הוה חדי, וקאים על פתחא לסופה מלגאו, ואמר נזמן לאושפיזין. מסדר (ג"א נסדר) פתורא, וקאים על רגלוהי, ומברך, ואומר בפסות תשבו שבעת ימים. תיבו אושפיזין עלאין, תיבו. תיבו אושפיזי מהימנותא, תיבו. ארים (ס"א ארים) ידוי, וחדי, ואמר זכאה חולקנא, זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב,

ואמר רבי אבא, כתוב בפסות תשבו שבעת ימים, ואחר כך ישובו בפסות. בראשונה תשבו, ואחר כך ישובו. אלא הראשון לאורחים, השני לבני העולם. הראשון לאורחים, כמו שרב המנונא סבא, כשהיה נכנס לספה היה שמח, ועומד על פתח הספה מבחוץ ואומר: נזמן לאורחים. מסדר (נסדר) את השלחן, ועומד על רגליו, ומברך ואומר: בפסות תשבו שבעת ימים. שבו אורחים עליונים, שבו. שבו אורחי האמונה, שבו. הרים (רחץ) ידיו ושמח, ואמר: אשרי חלקנו, אשרי חלקם של ישראל, שכתוב

(דברים לב) **כִּי חִלַּק יי' עִמּוֹ וְגוֹ', וְהוּא יִתִּיב. הַנְּיִינָא, לְבַנֵּי עֲלָמָא, דְּמֵאֵן (דף ק"ד ע"א) דְּאִית לִיה חוּלְקָא בְּעַמָּא וּבְאַרְעָא קְדִישָׁא, יִתִּיב בְּצֵלָא דְמַהִּימְנוּתָא, לְקַבְּלָא אוֹשְׁפִיזִין, לְמַחְדֵּי בְּהַאי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי וּבְעֵי לְמַחְדֵּי לְמִסְפְּנֵי. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְחוּלְקָא דְאִינוּן אוֹשְׁפִיזִין דְּזַמִּין דְּמִסְכְּנֵי הוּא. וְהוּא דְיִתִּיב בְּצֵלָא דָא דְמַהִּימְנוּתָא, וְזַמִּין אוֹשְׁפִיזִין אֲלִין עֲלֵאִין, אוֹשְׁפִיזֵי מַהִּימְנוּתָא, וְלֹא יִהִיב לִזְוֵן חוּלְקִיהוֹן, כְּלֵהוּ קְיִימֵי מְנִיָּה, וְאַמְרֵי (משלי כג) אֵל תִּלְחֶם אֶת לַחֶם רַע עֵין וְגוֹ', אֲשַׁתְּכַח דְּהוּא פְתוּרָא דְתַקִּין, דִּילִיָּה הוּא, וְלֹא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עֲלִיָּה פְתִיב (מלאכי ב) וְזִרְתִּי פֶרֶשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגוֹ', פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא חֲגִי. וְוִי לִיָּה לְהוּא בַר נֶשׁ, בְּשַׁעְתָּא דְאַלִּין אוֹשְׁפִיזֵי מַהִּימְנוּתָא קְיִימֵי מִפְתוּרִיָּה.**

וְאָמַר רַבִּי אַבְא, אַבְרָהָם, כָּל יוֹמוֹי הָוָה קָאִים בְּפִרְשַׁת אוֹרְחִין, לְזַמְנָא אוֹשְׁפִיזִין, וְלִתְקַנָּא לִזְוֵן פְתוּרֵי, הַשְׁתָּא, דְּמִזְמַנִּין לִיָּה, וְלִכְלֵהוּ צְדִיקֵיָּא, וְלְדוֹד מְלֶכָא, וְלֹא יִהְיִין לִזְוֵן חוּלְקִיהוֹן, אַבְרָהָם קָאִים מִפְתוּרָא, וְקָרִי, (במדבר טז) סוּרֵי נָא מֵעַל אֶהְלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה. וְכִלְהוּ סִלְקִין אַבְתְּרִיָּה. יַעֲקֹב אָמַר, (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תַּחֲסֹר. יַעֲקֹב אָמַר, (משלי כג) פִּתְרָךְ אֲכַלְתָּ תְקִיאָנָה. וְשָׂאֵר כָּל צְדִיקֵיָּא אֲמֵרִי, (ישעיה כח) כִּי כָל שְׁלַחְנוֹת מְלֹאוּ קִיא צוּאָה בְּלֵי מְקוּם.

דְּדוֹד מְלֶכָא אָמַר, (חסד כאן) וְאֲשָׁלִים דִּינוֹי, דְּכְתִיב, (שמואל א כח) וַיְהִי כַעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגְוֶף יי' אֶת נֶבֶל וַיִּמָּת. מְאִי קָא מְיִרֵי. בְּגִין דְּדוֹד שָׂאֵל לְנֶבֶל, וְאִתְעַבִּיד לִיָּה אוֹשְׁפִיזָא, וְלֹא בְּעָא. וְדָא זַמִּין לִיָּה, וְלֹא יִהִיב לִיָּה חוּלְקָא, וּבְאִינוּן עֲשָׂרָה

(דברים לב) כִּי חִלַּק ה' עִמּוֹ וְגוֹ'. וְהִיא יוֹשֵׁב. הַשְׁנֵי - לְבַנֵּי הָעוֹלָם, שְׁמֵי שֵׁישׁ לוֹ חִלַּק בְּעַם וּבְאַרְצָן הַקְּדוּשָׁה, יוֹשֵׁב בְּצֵל הָאֲמוּנָה, לְקַבֵּל אֶת הָאוֹרְחִים, לְשַׂמַּח בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְצָרִיף לְשַׂמַּח אֶת הָעֲנִיִּים. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁחִלַּק שֶׁל אוֹתָם אוֹרְחִים שְׂזַמֵּן, הוּא לְעֲנִיִּים. וְאוֹתוֹ שְׂיוֹשֵׁב בְּצֵל הַזֶּה שֶׁל הָאֲמוּנָה, וּמְזַמֵּן אֶת הָאוֹרְחִים הָעֲלִיּוֹנִים הַלְלוּ, אוֹרְחֵי הָאֲמוּנָה, וְלֹא נִתַּן לָהֶם חֵלְקָם, כְּלָם קָמִים מִמְּנוֹ וְאוֹמְרִים: (משלי כג) אֵל תִּלְחֶם אֶת לַחֶם רַע עֵין וְגוֹ'. נִמְצָא שְׂאוֹתוֹ שְׁלַחַן שְׁתַּקֵּן - שְׁלוֹ הוּא, וְלֹא שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. עֲלִיו כְּתוּב (מלאכי ב) וְזִרְתִּי פֶרֶשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגוֹ', פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא חֲגִי. אוֹי לוֹ לְאוֹתוֹ אָדָם בְּשַׁעָה שְׂאוֹרְחֵי הָאֲמוּנָה הַלְלוּ קָמִים מִשְׁלַחְנוֹ.

וְאָמַר רַבִּי אַבְא, אַבְרָהָם, כָּל יְמֵי הָיָה עוֹמֵד בְּפִרְשַׁת דְּרָכִים לְזַמֵּן אוֹרְחִים וְלִסְדֹר לָהֶם שְׁלַחְנוֹת. עֲכָשׁוּ שְׂמִזְמוּנֵינִים אוֹתוֹ וְאֵת כָּל הַצְּדִיקִים וְאֵת דְּוֹד הַמְּלֶכֶךְ וְאִין נִוְתִינִים לָהֶם אֶת חֵלְקָם, אַבְרָהָם עוֹמֵד מִהַשְׁלַחַן וְקוֹרָא: (במדבר טז) סוּרֵי נָא מֵעַל אֶהְלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה. וְכָלֵם עוֹלִים אַתְּרֵי. יַעֲקֹב אָמַר, (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תַּחֲסֹר. יַעֲקֹב אָמַר, (שם כג) פִּתְרָךְ אֲכַלְתָּ תְקִיאָנָה. וְשָׂאֵר כָּל הַצְּדִיקִים אוֹמְרִים, (ישעיה כח) כִּי כָל שְׁלַחְנוֹת מְלֹאוּ קִיא צוּאָה בְּלֵי מְקוּם.

דְּדוֹד הַמְּלֶכֶךְ אָמַר, וְהַשְׁלִים דִּינוֹ, שְׁכַתוּב (שמואל א-כח) וַיְהִי כַעֲשֶׂרֶת הַיָּמִים וַיִּגְוֶף ה' אֶת נֶבֶל וַיִּמָּת. מַה הַיָּמִים וַיִּגְוֶף ה' אֶת נֶבֶל וַיִּמָּת. מַה זֶה אוֹמֵר? מִשּׁוּם שֶׁדְּוֹד שָׂאֵל מִנֶּבֶל וַיַּעֲשֶׂה לוֹ אוֹרְחִים, וְלֹא רְצָה. וְהָזַמִּין אוֹתוֹ, וְלֹא נִתַּן לוֹ חֵלְקָ.

ובאותם עשרה ימים שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ דָּן אֶת
הָעוֹלָם, נִדוֹן עָלָיו אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהַשְּׁלִים לוֹ רַע
יֹתֵר מִנְּבֹל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, (משום כך) אֵין הַתּוֹרָה מִטְרִיחָה
עַל אָדָם יוֹתֵר, אֶלָּא כְּמוֹ שֶׁהוּא יְכוֹל, שִׁפְתוֹב
(דברים טו) אִישׁ כְּמַתַּנֵּת יָדוֹ וְגו'. וְלֹא יֵאמֵר אָדָם
אֶכַל וְאֶשְׂבַּע וְאֶשְׂתָּה בְּרֵאשׁוֹנָה, וּמָה יִשְׁיֹאֵר
אַתָּן לְעַנְיִים. אֶלָּא רֵאשִׁית הַכֹּל הוּא שֶׁל
הָאוֹרְחִים. וְאִם שִׁמַּח אֶת הָאוֹרְחִים וְהִשְׁקָה
אוֹתָם, הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁמַּח עִמּוֹ, וְאִבְרָהָם
קוֹרָא עָלָיו, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְגו'. וְיִצְחָק
קוֹרָא עָלָיו, (שם נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח.
אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן, אֶת זֶה דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אוֹתוֹ,
מִשׁוּם שֶׁכָּל כְּלִי הַזֵּינָן שֶׁל הַמֶּלֶךְ וְהַקְרֹבוֹת שֶׁל
הַמֶּלֶךְ נִפְקְדוּ בְּיַד דָּוִד. אָבֵל יִצְחָק אָמַר, (תהלים
קב) גִּבּוֹר בְּאָרְץ יִהְיֶה זֶרַעוֹ וְגו', הוּן וְעֶשֶׂר וְגו'.
יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אַז יִבְקַע כְּשַׁחַר אוֹרֶךְ וְגו'.
שָׂאֵר הַצְּדִיקִים אוֹמְרִים, (שם) וְנִחַף ה' תְּמִיד
וְהַשְּׂבִיעַ וְגו'. דָּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (שם נד) כָּל כְּלִי
יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח, שֶׁהָרִי הוּא נִפְקֵד עַל כָּל
כְּלִי הַזֵּינָן שֶׁל הָעוֹלָם. אֲשֶׁרִי חָלְקוֹ שֶׁל הָאָדָם
שְׂדוּכָה לְכָל זֶה. אֲשֶׁרִי חָלְקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, עֲלֵיהֶם כְּתוּב (שם ט)
וְעַמָּךְ כָּלֵם צְדִיקִים וְגו'.

וְיִקְחֶתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן וְגו'. רַבִּי שִׁמְעוֹן
פָּתַח, (שם מג) כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאשִׁיתוֹ
יִצְרֵתִי אֶף עֲשִׂיתִי. כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי - זֶה אָדָם,
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּרָא אוֹתוֹ בְּשֵׁמוֹ (בְּדַמּוּתוֹ),
שִׁפְתוֹב (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לוֹ בְּשֵׁמוֹ, בְּשֵׁעָה שֶׁהוֹצִיא אֹמֶת
וְדִין בְּעוֹלָם, וְנִקְרָא אֱלֹהִים, שִׁפְתוֹב (שְׁמוֹת כב)
אֱלֹהִים לֹא תִקְלַל.

דְּהָא הוּא עַל כָּל זַיְיָנִי עֲלֵמָא אֲתַפְקֵד. זַפְאָה חוּלְקִיָּה דְּבַר נֶשׁ, דְּזַכִּי לְכָל
הָאִי. זַפְאָה חוּלְקִיָּהוֹן דְּצְדִיקִיָּא, בְּעֲלֵמָא דִּין, וּבְעֲלֵמָא דְאֵתִי, עֲלֵיָּהוּ
כְּתִיב (ישעיה ט) וְעַמָּךְ כָּלֵם צְדִיקִים וְגו'.

וְיִקְחֶתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן וְגו', (ויקרא כ"ג) רַבִּי שִׁמְעוֹן פָּתַח, (ישעיה מג) כֹּל
הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאשִׁיתוֹ יִצְרֵתִי אֶף עֲשִׂיתִי. כֹּל הַנִּקְרָא
בְּשֵׁמִי, דָּא אָדָם, דְּקוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא בְּרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה (נ"א בְּרִיּוּקְנִיָּה), דְּכְתִיב,
(בְּרֵאשִׁיתא) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה, בְּשֵׁעָתָא דְאִפִּיק
קְשׁוּט וְדִנָּא בְּעֲלֵמָא, וְאִקְרִי אֱלֹהִים, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת כב) אֱלֹהִים לֹא תִקְלַל.

יוֹמִין דְּדוּד מְלֻכָּא דָּאִין עֲלֵמָא,
אֲתַדָּן עֲלֵיהּ הָהוּא בְּר נֶשׁ דְּאֶשְׁלִים
לֵיהּ בִּישׁ יִתִּיר מִנְּבֹל.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר (בְּגִין כְּד) אוֹרֵייתָא
לָא אֲטַרַח עֲלֵיהּ דְּבַר נֶשׁ
יִתִּיר, אֶלָּא כְּמָה דְיִכִּיל, דְּכְתִיב, (דברים
טז) אִישׁ כְּמַתַּנֵּת יָדוֹ וְגו'. וְלֹא לִימָא
אִינִישׁ אָכוּל וְאֶשְׂבַּע וְאוֹרוּי
בְּקַדְמִיתָא, וּמָה דִּישְׁתָּאֵר אַתָּן
לְמַסְכְּנִי, אֶלָּא רִישָׁא דְכֵלָא
דְּאוֹשְׁפִיזִין הוּא, וְאִי חֲדִי
לְאוֹשְׁפִיזִין וְרוּי לוֹן, קְדָשָׁא בְּרוּךְ
הוּא חֲדִי עֲמִיָּה, וְאִבְרָהָם קָרִי עֲלֵיהּ,
(ישעיה נח) אַז תִּתְעַנֵּג עַל יְי' וְגו'. וְיִצְחָק
קָאִרִי עֲלֵיהּ, (ישעיה נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר
עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח. אָמַר רַבִּי שִׁמְעוֹן,
הָאִי, דָּוִד מְלֻכָּא אָמַר לֵיהּ, בְּגִין
דְּכָל זַיְיָנִין דְּמְלֻכָּא, וְקַרְבִּין דְּמְלֻכָּא,
בִּירוּי דְּדוּד אֲתַפְקֵדוּ, אָבֵל יִצְחָק
קָאֵמַר, (תהלים קיב) גִּבּוֹר בְּאָרְץ יִהְיֶה
זֶרַעוֹ וְגו', הוּן וְעֶשֶׂר וְגו'.

יַעֲקֹב אָמַר, (ישעיה נח) אַז יִבְקַע כְּשַׁחַר
אוֹרֶךְ וְגו', שָׂאֵר צְדִיקִיָּא
אִמְרִי, (ישעיה נח) וְנִחַף יְי' תְּמִיד
וְהַשְּׂבִיעַ וְגו', דָּוִד מְלֻכָּא אָמַר, (ישעיה
נד) כָּל כְּלִי יוֹצֵר עֲלֵיךָ לֹא יִצְלַח,

דְּהָא הוּא עַל כָּל זַיְיָנִי עֲלֵמָא אֲתַפְקֵד. זַפְאָה חוּלְקִיָּה דְּבַר נֶשׁ, דְּזַכִּי לְכָל
הָאִי. זַפְאָה חוּלְקִיָּהוֹן דְּצְדִיקִיָּא, בְּעֲלֵמָא דִּין, וּבְעֲלֵמָא דְאֵתִי, עֲלֵיָּהוּ
כְּתִיב (ישעיה ט) וְעַמָּךְ כָּלֵם צְדִיקִים וְגו'.

וְיִקְחֶתֶם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן וְגו', (ויקרא כ"ג) רַבִּי שִׁמְעוֹן פָּתַח, (ישעיה מג) כֹּל
הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלִכְבוֹדִי בְּרֵאשִׁיתוֹ יִצְרֵתִי אֶף עֲשִׂיתִי. כֹּל הַנִּקְרָא
בְּשֵׁמִי, דָּא אָדָם, דְּקוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא בְּרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה (נ"א בְּרִיּוּקְנִיָּה), דְּכְתִיב,
(בְּרֵאשִׁיתא) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. וְקָרָא לֵיהּ בְּשֵׁמִיָּה, בְּשֵׁעָתָא דְאִפִּיק
קְשׁוּט וְדִנָּא בְּעֲלֵמָא, וְאִקְרִי אֱלֹהִים, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת כב) אֱלֹהִים לֹא תִקְלַל.

רעיא מהימנא

רעיא מהימנא

פְּקוּדָא (מ"ו) דַּא לִיטוּל לולב בַּהּהוּא יוּמָא בְּאַיְנוּן זַיְיִן דִּילִיָּה וְהָאִי רַזָּא אוּקְיָמְנָא וְאוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא כַּמָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא נְטִיל לון לְיִשְׂרָאֵל בְּהֵי יוּמִין וְחַדִּי כְּהוּן. אוּף הֵכִי יִשְׂרָאֵל נְטִילִי לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְחוּלְקִיהוּן וְחַדָּאן בֵּיהּ. וְדָא הוּא רַזָּא דְלוּלֵב. וּמֵינִין דְּבֵיהּ דְּאַיְהוּ רַזָּא דִּיוּקְנָא דְאַדָּם וְהָא אַתְמַר. (ע"ב רעיא מהימנא).

מְצוּהָ (מ"ז) זֵו לְטַל לולב בְּאוּתוּ יוֹם עִם אוּתָם הַמֵּינִים שְׁלוֹ, וְהַסּוּד הַזֶּה בְּאַרְנוּ, וּפְרֻשָׁהּ הַחֲבָרִים, כְּמוֹ שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹטֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּמֵים הַלָּלוּ וְשִׂמַּח בְּהֵם, אִף כִּף יִשְׂרָאֵל נוֹטֵלִים אֶת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְחֻלְקָם וְשִׂמְחִים עִמּוֹ. וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל הַלָּלוּב וְהַמֵּינִים שְׁבוּ, שֶׁהוּא סוּד הַדְּמוּת שֶׁל אָדָם, וְהָרִי נִתְבָּאָר. (ע"ב רעיא מהימנא).

קָרָא לִיָּה בְּשִׁמְיָה, דְּכְתִיב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ וּשְׁפִיר. הָא אוּקְיָמְנָא, דְּכְתִיב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, בְּשַׁעֲתָא דְזוּוּגָא אַתְמַר. וְכִף הוּא בְּזוּוּגָא דְתַרְוִיָּהוּ, בְּצַלְמֵם וּדְמוּת. וְאַדָּם מְדַכָּר וְנוּקְבָא נְפַק.

קָרָא לוֹ בְּשִׁמוֹ, שְׁכַתּוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְיָפָה. הָרִי בְּאַרְנוּ, שְׁכַתּוּב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, בְּשַׁעֲתָא שֶׁהַזּוּוּג נִאָמַר. וְכִף הוּא בְּזוּוּג שֶׁל שְׁנֵיהֶם, בְּצַלְמֵם וּדְמוּת. וְאַדָּם יִצְא מְזַכָּר וְנִקְבָּה.

דְּשַׁלְמָה מְלָפָא אֶשְׁכַּחְנָא, דְּבְשַׁעֲתָא דְזוּוּגָא (דף ק"ד ע"ב) אֶשְׁתַּכַּח לְתַתָּא, שְׁדַר קְדֻשָׁא בְּרִיף הוּא חַד דִּיוּקְנָא כְּפַרְצוּפָא דְבַר נֶשׁ, רְשִׁימָא חֲקִיקָא בְּצוּלְמָא, וְקִיָּמָא עַל הַהוּא זּוּוּגָא. וְאַלְמְלָא אַתִּיָּהִיב רְשׁוֹ לְעֵינָא לְמַחְזִי, חֲמִי בַר נֶשׁ עַל רִישִׁיָּה חַד צוּלְמָא, רְשִׁימָא כְּפַרְצוּפָא דְבַר נֶשׁ, וּבַהּהוּא צוּלְמָא אַתְבְּרִי בַר נֶשׁ, וְעַד דְּקִיָּמָא (ס"א ועד לא קיימא) הַהוּא צוּלְמָא דְשְׁדַר לִיָּה מְאַרְיָה עַל רִישִׁיָּה, וַיִּשְׁתַּכַּח תַּמָּן, לֹא אַתְבְּרִי בַר נֶשׁ, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. בְּסַפְרוֹ שֶׁל שְׁלֵמָה הַמְּלִיךְ מְצִאנוּ, שְׁבַשְׁעָה שֶׁהַזּוּוּג נִמְצָא לְמַטָּה, שׁוֹלַח הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דִּיִּקְרַן אֶחָד כְּמוֹ פְּרָצוּף אָדָם, רְשׁוּם חֲקוּק בְּצַלְמֵם, וְעוֹמֵד עַל אוּתוֹ זּוּוּג. וְאַלְמְלָא נִתְנָה רְשׁוּת לְעֵין לְרִאוּת, וְרֹאָה אָדָם עַל רִאוּשׁוֹ צַלְמֵם אֶחָד רְשׁוּם בְּפַרְצוּף שֶׁל אָדָם, וּבְאוּתוֹ צַלְמֵם נִבְרָא הָאָדָם. וְעַד שְׁעוֹמֵד (וְרַשׁוּם שְׁעוֹמֵד) אוּתוֹ צַלְמֵם שֶׁשְׁלַח לוֹ רְבוּנוֹ עַל רִאוּשׁוֹ וַיִּמְצָא שֵׁם, לֹא נִבְרָא הָאָדָם. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. אוּתוֹ הַצַּלְמֵם מְזַדְמָן כְּנִגְדּוֹ עַד שְׁיּוּצָא לְעוֹלָם. כְּשִׁיּוּצָא, הוּא מִתְגַּדֵּל עִם אוּתוֹ צַלְמֵם, בְּאוּתוֹ צַלְמֵם הוֹלֵף. זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תהלים ט) אִף בְּצַלְמֵם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. וְהַצַּלְמֵם הַזֶּה הוּא מְלַמְעָלָה.

הַהוּא צַלְמֵם אוּזְדְמִן לְקַבְלִיָּה, עַד דְּנִפְיָק לְעַלְמָא. כַּד נְפַק, בַּהּהוּא צַלְמֵם אַתְבְּרִי, בַּהּהוּא צַלְמֵם אֲזִיל, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, אִף בְּצַלְמֵם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. וְהָאִי צַלְמֵם אִיְהוּ מְלַעֲיָלָא.

בְּשַׁעֲתָא דְאַיְנוּן רִוּחִין נִפְקִין מְאַתְרִיָּהוּ, כֹּל רִוּחָא וְרִוּחָא אַתְתַּקֵּן קַמִּי מְלָפָא קְדִישָׁא בְּתַקּוּנֵי יְקָר, בְּפַרְצוּפָא דְקָאִים בַּהּאִי עַלְמָא. וּמַהְהוּא דִּיוּקְנָא תְּקוּנָא יְקָר, נְפִיק הָאִי

בְּשַׁעֲתָא דְאַיְנוּן רִוּחִין נִפְקִין מְאַתְרִיָּהוּ, כֹּל רִוּחָא וְרִוּחָא אַתְתַּקֵּן קַמִּי מְלָפָא קְדִישָׁא בְּתַקּוּנֵי יְקָר, בְּפַרְצוּפָא דְקָאִים בַּהּאִי עַלְמָא. וּמַהְהוּא דִּיוּקְנָא תְּקוּנָא יְקָר, נְפִיק הָאִי

הַצֵּלֶם הַזֶּה. וְזֶה שְׁלִישֵׁי לְרוּחַ,
 וּמִקְדִּימָה בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּזִמְנָן
 שְׁנַמְצָא וְזוּגוּג. וְאֵין לָךְ זוּגוּג
 בְּעוֹלָם שְׁלֵא נִמְצָא בְּתוֹכֶם צֵלֶם.
 אֲבָל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, הַצֵּלֶם הַזֶּה
 קְדוֹשׁ, וּמִמְקוֹם קְדוֹשׁ הוּא נִמְצָא
 בְּתוֹכֶם. וְלַעֲבָדֵי כוֹכְבִים וּמַזְלוֹת
 צֵלֶם מֵאוֹתָם הַמֵּינִים הַרְעִים,
 מִצַּד הַטְּמָאָה נִמְצָא בְּתוֹכֶם. וְעַל
 כֵּן לֹא צָרִיךְ לֵאמֹר לְעֵרֵב צֵלֶם
 שְׁלוֹ בְּצֵלֶם שֶׁל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה
 זָרָה, מִשּׁוּם שֶׁזֶּה קְדוֹשׁ - וְזֶה
 טְמֵא. בֹּא רֵאֵה מָה בֵּין יִשְׂרָאֵל
 לְעוֹבְדֵי כוֹכְבִים וּמַזְלוֹת וְכוּ'.

שְׁכַתוּב (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
 עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם, שֶׁהָרִי הַיּוֹם
 הַזֶּה מִהַמֶּלֶךְ הוּא בְּלִבְדוֹ, שֶׁמִּחְתּוֹ
 עִם יִשְׂרָאֵל. מִשָּׁל לְמֶלֶךְ שֶׁהַזְּמִין
 אוֹרְחִים, וְהַשְׁתַּדְּלוּ עִמָּהֶם כָּל בְּנֵי
 הַיִּכְלוֹ. אַחַר כֵּן אָמַר הַמֶּלֶךְ: עַד
 כָּאֵן אֲנִי וְאַתֶּם הַתְּעַסְקֶנּוּ כֻלָּם
 בְּאוֹרְחִים, וְהַקְרַבְתֶּם קְרָבָנוֹת עַל
 שָׂאֵר הָעַמִּים בְּכָל יוֹם, מִכָּאֵן
 וְהִלָּאָה אֲנִי וְאַתֶּם נִשְׁמַח יוֹם
 אֶחָד. וְזֶה שְׁכַתוּב בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי
 עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. לָכֶם, לְהַקְרִיב
 קְרָבָנוֹת עֲלֵיכֶם. אֲבָל אוֹרְחֵי
 הָאֻמּוֹנָה נִמְצָאִים בְּמֶלֶךְ תְּדִיר,
 וּבַיּוֹם שֶׁל שְׁמִחַת הַמֶּלֶךְ, כָּלֶם
 מִתְּכַנְּסִים עִמּוֹ וְנִמְצָאִים. וְעַל זֶה
 כְּתוּב עֲצַרְתָּ, תְּרַגְּמוּ: כְּנֹסִים.

וְהַיּוֹם הַזֶּה יַעֲקֹב הוּא רֹאשׁ
 לְשִׁמְחָה, וְכָל אוֹתָם אוֹרְחִים
 שְׂמִחִים עִמּוֹ. וְעַל כֵּן כְּתוּב (דברים
 א) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ.
 וְכְתוּב (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי
 אֵתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.
 וַיִּקְחוּ אֵלַיךְ שְׂמֹן זֵית זַף כְּתִית
 לְמֵאוֹר וְגו'. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָרִי
 פְּרִשְׁוָה. אֲבָל לְמָה הַסְּמִיף
 הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּרִשְׁוָה זֹ
 לְפָרֶשֶׁת מוֹעֲדִים? אֶלָּא כָּל

צֵלֶם. וְדָא תְּלִיתָאָה לְרוּחָא, וְאַקְדִּימַת בְּהַאי
 עֲלֵמָא, בְּשַׁעְתָּא דְּזוּגָא אֲשַׁתְּכַח. וְלִית לָךְ
 זוּגָא בְּעֵלְמָא, דְּלֵא אֲשַׁתְּכַח צֵלֶם בְּגוּוִיָּהּ.
 אֲבָל יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין, הַאי צֵלֶם קְדִישָׁא,
 וּמֵאַתֵּר קְדִישָׁא אֲשַׁתְּכַח בְּגוּוִיָּהּ. וְלַעֲבָדֵי
 כוֹכְבִים וּמַזְלוֹת, צֵלֶם מֵאֵינוֹן זֵינִין בִּישִׁין.
 מִסְטָרָא דְּמִסְאָבוּתָא אֲשַׁתְּכַח בְּגוּוִיָּהּ. וְעַל
 דָּא, לֹא לִיבְעִי לִיָּה לְאִינִישׁ, לְאַתְעֲרָבָא צוּלְמָא
 דִּילִיָּה, בְּצוּלְמָא דְּעוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, בְּגִין
 דְּהַאי קְדִישָׁא, וְהַאי מִסְאָבָא. תָּא חֲזִי מָה בֵּין
 יִשְׂרָאֵל וְלַעֲבָדֵי כוֹכְבִים וּמַזְלוֹת וְכוּ'.

דְּכַתִּיב (במדבר כט) בַּיּוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה
 לָכֶם, דְּהַאי יוֹמָא דָּא, מִמְּלֶכָא הוּא
 בְּלַחֲדוּדֵי, הַדְּוּוּתָא דִּילִיָּה בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל. מִתַּל
 לְמֶלֶכָא דְּזִמִּין אוֹשְׁפִיזִין, אֲשַׁתְּדְּלוּ בְּהוּ כָּל בְּנֵי
 הַיִּכְלִיָּה, לְבַתֵּר אָמַר מְלֶכָא, עַד כָּאֵן אֲנָא וְאַתּוֹן
 אֲשַׁתְּדְּלִנָּא כְּלָהוּ בְּאוֹשְׁפִיזִין, וְקַרְבָּתוֹן קְרַבְּנִין
 עַל שָׂאֵר עַמִּין בְּכָל יוֹמָא, מִכָּאֵן וְלְהִלָּאָה, אֲנָא
 וְאַתּוֹן נִחְדִי יוֹמָא חַד, הַדָּא הוּא דְּכַתִּיב בַּיּוֹם
 הַשְּׁמִינִי עֲצַרְתָּ תְהִיָּה לָכֶם. לָכֶם: לְקַרְבָּא
 קְרַבְּנִין עֲלֵיכוֹ. אֲבָל אוֹשְׁפִיזֵי מְהִימְנוּתָא,
 בְּמֶלֶכָא מִשְׁתַּכְּחֵי תְדִירָא. וּבַיּוֹמָא דְּחַדְדוּוּתָא
 דְּמֶלֶכָא, כְּלָהוּ מִתְּכַנְּפֵי עִמִּיה, וּמִשְׁתַּכְּחִין. וְעַל
 דָּא כְּתִיב, עֲצַרְתָּ, תְּרַגְּמוּ: כְּנִישׁוּ.

וְהַאי יוֹמָא, יַעֲקֹב הוּא רִישָׁא לְחַדְדוּוּתָא, וְכָל
 אֵינוֹן אוֹשְׁפִיזֵי חַדָּאן עִמִּיה. וְעַל דָּא
 כְּתִיב, (דברים לג) אֲשֶׁרִיךְ יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹךָ. וְכְתִיב,
 (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אֵתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
 אֶתְפָּאֵר.

וַיִּקְחוּ אֵלַיךְ שְׂמֹן זֵית זַף כְּתִית לְמֵאוֹר וְגו',
 (ויקרא כ"ד) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָא אוֹקְמוּהָ.
 אֲבָל אֲמַאי אֶסְמִיךְ קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּרִשְׁוָה

דָּא, לְפָרֶשֶׁת מוֹעֲדִים. אֶלָּא, כְּלָהוּ בּוֹצִיעִינִין עֲלֵאִין, כְּלָהוּ בּוֹצִיעִינִין לְאַדְלָקָא

המאורות העליונים, כלם מאורות להדליק שמן משחה עליון, והרי נתבאר. ועל ידי ישראל מתברכים עליונים ותחתונים, ונדלקים המאורות, כמו שבארנו, שכתוב (משלי כו) שמן וקטרת ישמח לב, שמחת העליונים והתחתונים.

רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו בה' וגילו צדיקים, (שמחו בה' כמו שנאמר) וכתוב (שם קיח) זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו. ופרשנו, שהרי בקדוש ברוך הוא (במוצאים) צריך לשמח ולהאיר פנים, וימצא אדם בשמחה, משום שאותה שמחה היא של הקדוש ברוך הוא, שכתוב נגילה ונשמחה בו - ביום. בו - בקדוש ברוך הוא, והכל דבר אחד.

שמחו בה', כשהדינים נכנעים ומתעוררים רחמים, וכאשר מתעוררים הרחמים, אזי וגילו צדיקים, (כתוב) צדיק וצדק מתברכים יחד, שנקראים צדיקים, כמו שנתבאר, שהרי אלו מתברכים (מברכים) לעולמים, ושמחים לעולמים כלם. והרנינו כל ישרי לב - אלו בני האמונה, להקשר להם.

ובב' צריך מעשה למטה לעורר למעלה. בא ראה, מי שאומר שלא צריך מעשה בכל, או דברים להוציא אותם ולעשות בהם קול, תפח רוחו. והרי כאן הפרשה הזו תוכיח, הדלקת הנרות וקטרת הבשמים, (באחד, משום) שכתוב שמן וקטרת ישמח לב. (ובזה) ובמעשה הזה נמצאת הדלקה למעלה ושמחה למטה (הדלקה ושמחה למעלה ולמטה) והתקשרות יחד בראוי. (ובמעשה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה) אמר רבי יהודה, המזבח שלמטה מעורר מזבח אחר. כהן שלמטה מעורר כהן אחר. במעשה שלמטה מתעורר מעשה שלמעלה.

משח רבות עלאה, והא אתמר. ועל ידי ישראל, מתברכאן עלאין ותתאין, ואדליקו בוצינין, כמה דאוקמוה דכתיב, (משלי כו) שמן וקטרת ישמח לב, חדרותא (דף ק"ה ע"א) דעלאין ותתאין.

רבי אבא פתח, (תהלים לב) שמחו בניי וגילו צדיקים, (שמחו בניי כמה דאת אמר) וכתיב, (תהלים קיח) זה היום עשה יי' נגילה ונשמחה בו. ואוקמוה, דהא בקודשא בריך הוא (נ"א במעריא) בעי למחדי, ולאנהרא אנפין, וישתכח פר נש בחדוה, בגין דההוא חדוה דקודשא בריך הוא הוי, דכתיב נגילה ונשמחה בו ביומא. בו: בקודשא בריך הוא, וכלא חד מלה.

שמחו בניי, פד דינין אתפפין, ורחמי אתערו, וכד מתערי רחמי, פדין וגילו צדיקים, (כתוב) צדיק וצדק מתברכאן פחדא, דאקרון צדיקים, כמה דאתמר, דהא אלין מתברכאן (ס"א מברכי) לעלמין, וחדאן לעלמין פלהו. והרנינו כל ישרי לב, אלין בני מהימנותא, לאתקשרא בהו.

ובב'א, בעי עובדא לתתא, לאתערא לעילא. תא חזי, מאן דאמר דלא בעיא עובדא בכלא, או מלין לאפקא לון ולמעבד קלא בהו, תיפח רוחיה. והא הכא פרשתא דא אוכח, אדלקות בוציניא, וקטרת בוסמין, (כחדא בגין) דכתיב שמן וקטרת ישמח לב. (ובזה) ובעובדא דא אשתכח אדלקותא לעילא וחדותא לתתא (ס"א אדלקותא וחדותא לעילא ותתא) ואתקשרותא כחדא כדקא יאות. (ובעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא) אמר רבי יהודה, מזבח דלתתא, אתער מזבח אתרא. כהן דלתתא, אתער כהן אתרא. בעובדא דלתתא, אתער עובדא לעילא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה